

МОЯ КНИЖЕЧКА Ч. 4.

ІВАН ФРАНКО

ЛИСИЧКА - ЧЕРНИЧКА

КРАКІВ 1940

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО

МОЯ КНИЖЕЧКА ч. 3.

ІВАН ФРАНКО

ЛИСИЧКА ЧЕРНИЧКА

КРАКІВ

1940

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО

Зредагував:
Б. М. Гошовський

Образки:
арт. мал. П. Лапин

Накладом »Українського Видавництва« Краків,
Кармелітська ч. 34, II.

Друк.: »Нова Друкарня Денникова« під комісарською управою, Краків, вул. Ожешкової 7.

Verlag: „Ukrainischer Verlag“ G. m. b. H. Krakau
Karmeliterstrasse 34. . Druck: „Nowa Drukarnia
Dziennikowa“ Kommissarische Verwaltung. Krakau,
Orzeszkowagasse 7.

Лисичка-черничка

Важко було Лисичці хліба добувати. Постарілася вже, послабла, а їсти хочеться. От вона вдалася на хитрощі. Забігла десь у комин, обмазалася сажою та й ходить по лісі, голову звівши, важко зідхаючи та чотки*) перебираючи. Звірі зразу боялися, почали тікати від неї, та вона ма-сенько вговорювала їх:

— Бог з вами, дітоньки! Куди це ви! Мене боїтеся? Ні, не бійте-

*) Рожанець, по яким моляться монахи.

ся, мої голубята. Бачите, я черничкою зробилася, Богу служу, постом тіло морю, поклони бю, на прощу до святого місця збираюся.

Почув це Півень. Дуже його зворушила лисиччина побожність та й каже до неї:

— Лисичко, Божа черничко, возьми мене з собою на прощу.

— Добре, Півнику. Та що ти будеш пішки йти? Сідай на мій хребет. Багато я з твого роду душ загубила, то нехай хоч цю покуту за це прийму, може мені Бог гріхи дарує.

Сів Півень Лисичці на хребет, везеться. Аж здибають Голуба.

— Куди ви, люди Божі? — питає їх Голуб.

-- На прощу до святого місця.

-- Возьміть і мене з собою.

— Добре, Голубчику, — мовить Лисиця. — Сідай і ти на мій хребет обік Півня, там і для тебе буде місце.

Сів Голуб. Ідуть... Аж ось зустрічається їм Селезень (Качур).

— На добрий день, люди Божі! А куди це вас Бог провадить?

— На прощу до святого місця.

-- Возьміть і мене з собою.

— Добре, синку! — мовить Лисиця. — Сідай на мій хребет. Там ще і для тебе знайдеться місце.

Ішли вони, йшли, аж дійшли до широкої ріки. Прийшлося їм тут ніч ночувати, ще й день спочивати, порома дождати. От Лисичка й мовить:

— Слухайте, мої дітоньки! Ось перед вами вода глибока, дорога далека. Бог знає, чи дійдемо до ціли, чи вернемося живі. Треба вам, дітоньки, висповідатися і по-

куту відбути, а як у кожного буде чисте сумління, то й дорога не така страшна буде.

— Добре! Ходімо шукати по-па.

— А коли добре, — мовила Лисичка, — то нащо вам попа шука-

ти? Адже ж я черничка, — духовна особа така сама, як і піп. Ходіть лишень одно за одним за мною в отцю нору, я вас висповідую.

Знайшла Лисичка нору під каменем, влізла до неї мов до сповідальниці, та й кличе Півня:

— Ну, Півнику, дитино моя, ходи сюди ближче, признавайся, чим ти Бога образив?

— Не знаю, Лисичко. Здається, нічого злого не зробив.

— Ой ти, грішнику, грішнику! — скрикнула Лисичка. — А хіба ж то не гріх, що ти до світа пієш і людям спати не даєш? А то хіба не гріх, що ти пієш удруге перед світом, а подорожні думають, що вже світає, рушають у дорогу і попадають у руки розбійникам?

Адже це тяжкі гріхи, і за них тільки одна може бути покута — смерть!...

І Лисичка вхопила Півня, заволокла його до нори, загризла на смерть і зіла. А потім, облизав-

шися і дібравши покірного голоска, вистромила головку з нори і кликнула:

— А тепер ти, моє Голубятко!

Підійди ближче, на тебе черга признатися до всіх гріхів.

— Які ж там у мене гріхи. Лисичко-черничко?

— Ой, небоже! — скрикнула Лисиця. — Невже ж це не гріх, коли ти по полю літаєш і зерно з поля, свіжо посіяне, видзьобуєш і пшеницю з колосся пеш? Це такий страшний гріх, що його тільки смертю можна спокутувати як-слід.

І заким іще Голуб отямився, вже Лисиця вхопила його за головку, загризла і затигла до своєї нори.

А потім, вихиливши голову, кличе Селезня:

— Ходи й ти, небоже, сповідатися!

— Чого мені сповідатися? — відмовляє Селезень. — Хіба я чим Бога прогнівив?

— Ой, синку, синку, не говори так! — побожно зідхаючи, мовила Лисиця. — Наблизися тільки сюди до мене, я тобі повім, який у тебе гріх на душі.

— То кажи, я й відси чую, — мовив осторожний Селезень.

— Страшний гріх! Адже ж це ти у короля корону вкрав і собі на голову настромив! Поглянь лише в зеркало, як у тебе вся голова вилискується!

— Неправда, Лисичко! Не вкрав я королівської корони! Це ти сама вкрала її.

— Я? — скрикнула Лисичка. — Як ти можеш це говорити?

— Бо у мене свідки є, — мовив Селезень. — Ось зажди лишень тут, я їх зараз приведу.

Лисичка думала, що Селезень приведе їй Качок, Гусей, або інших своїх свояків, і почала скубити Голуба, зіла його й жде в своїй норі.

Тимчасом Селезень іде дорогою, аж назустріч йому стрілець. Уже намірився, курок відвів, щоби убити Селезня, та цей крикнув до нього:

— Стрільче, стій, не вбивай мене! Ходи за мною, я тобі покажу лисиччину нору, ще й саму Лисичку викличу.

Зібрався стрілець, пішов за Селезем, засів у корчах і навів стрільбу просто на вхід норі. А

Селезень наблизився до нори та й кричить:

— Лисичко, Лисичко, виходи!

— А що там? — питає Лисичка з середини.

— Це я, Селезень, прийшов і свідків привів.

— Ходи з ними до хати.

— Ні, Лисичко, вони не хочуть до твоєї хати, бо їм там за тісно буде.

— Хіба їх так багато?

— Ні, Лисичко! Та що там балакати! Вийди, то сама побачиш.

— Ледви Лисичка вихилила голову з нори, аж тут рушниця грим! Ударило Лисиці мов горючим полум'ям у очі. Тільки й могла, що скрикнути на Селезня:

— А куций день! А чорна година на тебе і на твоїх свідків!

Це були її останні слова.

